

Arrest

nr. 136 479 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 10 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 december 2014.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn tweede (en derde) asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met de Tsjetsjeense ordediensten omwille van het feit dat hij onderdak zou hebben geboden aan R.O., een gezochte rebel.

Verzoekers tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgesloten met een beslissing d.d. 4 april 2011 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan zijn asielrelaas geen geloof wordt gehecht.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: brieven met bijhorende enveloppe van H.O. en K.O., de broers van voormalig rebel Kh.O., twee attesten van Shaikhi Musaitov, voorzitter van de organisatie 'Europees-Tsjetsjeense gemeenschap', met een bijhorende enveloppe, een kopie van een kennisgeving van het Openbaar Ministerie d.d. 17 januari 2014 van het heropstarten van een strafrechtelijk onderzoek tegen zijn persoon, een kopie van een huiszoekingsprotocol d.d. 18 februari 2014 en een kopie van een oproepingsbrief d.d. 25 februari 2014 op naam van zijn vader.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Inzake verzoekers tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging.

In de thans bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, en de door hem neergelegde documenten en zijn bijkomende verklaringen niets wijzigen aan en geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas. De commissaris-generaal wijst op een aantal vaststellingen met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag neergelegde documenten. Zo stelt hij o.a. vast dat de kennisgeving van het Openbaar Ministerie d.d. 17 januari 2014 van het heropstarten van een strafrechtelijk onderzoek tegen verzoeker, het huiszoekingsprotocol d.d. 18 februari 2014 en de oproepingsbrief d.d. 25 februari 2014 op naam van verzoekers vader, en welk verband zou houden met de strafzaak die tegen verzoeker zou lopen, slechts kopieën betreffen waardoor de authenticiteit van deze stukken niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt, zo wordt er in de bestreden beslissing aan toegevoegd, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, waardoor de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief is. Betreffende de kennisgeving van het Openbaar Ministerie d.d. 17 januari 2014 merkt de commissaris-generaal voorts op dat de waarachtigheid van dit document voorts wordt ondermijnd door het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen geen enkele melding heeft gemaakt van het feit dat er bijna twee maanden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst een strafzaak tegen hem werd opgestart. Met betrekking tot de oproepingsbrief d.d. 25 februari 2014 op naam van verzoekers vader stelt de commissaris-generaal tevens vast dat verzoeker, ondanks het feit dat hij nog contact met zijn vader onderhoudt, niet eens weet of zijn vader zich naar aanleiding van deze convocatie bij de betrokken dienst is gaan aanbieden. Aangaande de brieven met bijhorende enveloppe van H.O. en K.O., wordt opgemerkt dat deze verklaringen uitgaan van privépersonen en de waarde ervan daarom relatief is. Bovendien blijkt in de bijlage van de brieven dat H.O. en K.O. in Polen op 10 juli 2008 en 16 mei 2009 de vluchtelingenstatus werd toegekend, waaruit wordt geconcludeerd dat zij geen getuige waren van de vervolgingsfeiten waar verzoeker vanaf 30 oktober 2009 het slachtoffer zou zijn van geweest en naar aanleiding waarvan hij zijn land van herkomst is ontvlucht, aangezien zij zich toen reeds in Polen bevonden. Bovendien wordt erop gewezen dat de inhoud van die brieven niet overeenstemt met verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn eerdere asielaanvragen. Voorts wordt door de commissaris-generaal gewezen op een tegenstrijdigheid in verzoekers onderlinge verklaringen in het kader van zijn vorige asielaanvragen, en dit met betrekking tot de vermeende hulp aan R.O. Omtrent de attesten van Shaikhi Musaitov wordt er o.a. op gewezen dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat de persoon die deze attesten heeft opgesteld getuige zou zijn geweest van de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten en dat de attesten niet kunnen aanzien worden als objectieve bewijsstukken ter ondersteuning van verzoekers verklaringen. Aangaande verzoekers verklaring dat zijn vrouw bij een terugkeer naar hun land van herkomst problemen zou kennen met haar vader omdat zij besmet is met het Hiv-virus en dit er als een zonde wordt aanzien, stelt de commissaris-generaal dat deze vrees ongegrond is aangezien verzoeker onvoldoende aanwijzingen kan geven dat zijn vrouw bij een terugkeer naar hun land van herkomst effectief in dit verband problemen zou krijgen met haar vader.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Betreffende het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als "document ter ondersteuning van het nieuwe asiël" aangeduide document, stelt de Raad vast dat dit niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Wat betreft het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 10 maart 2011 inzake Kiyutin tegen Rusland, waarin Rusland op grond van de artikelen 8 en 14 EVRM wordt veroordeeld wegens het afwijzen van de aanvraag om een verblijfsvergunning van de Oezbeek Kiyutin omwille van diens Hiv-besmetting, en het artikel van Le Monde hieromtrent, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met de problemen van verzoeker, zelf Russisch staatsburger en dus gemachtigd om er te verblijven, en verzoeker toont het tegendeel geenszins aan. Hij toont niet aan of en in welke mate de betreffende zaak van het EHRM verband houdt met of betrekking heeft op zijn persoonlijke problemen en/of die van zijn echtgenote. De uitspraak van het EHRM wijzigt (hoe dan ook) niets aan en doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker onvoldoende aanwijzingen geeft dat zijn echtgenote bij een terugkeer naar hun land van herkomst effectief problemen zou krijgen met haar vader omwille van haar Hiv-virus.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Tsjetsjenië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat er in zijn land van herkomst een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan de gang is.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 november 2014, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk verschillende nieuwe documenten heeft ingediend. Zij vervolgt dat de nieuwe documenten weliswaar fotokopieën betreffen, doch dat dit de enige documenten zijn waarover zij kan beschikken, en deze niet zomaar zonder meer door het Commissariaat-generaal aan de kant geschoven kunnen worden. Verzoekende partij wijst erop dat aan

fotokopieën niet noodzakelijk bewijswaarde kan ontzegd worden, temeer in eerdere asielaanvragen wordt gesteld dat er geen documenten zijn en wanneer de cliënten proberen bijkomende documenten aan te schaffen deze niet in overweging worden genomen. Verzoekende partij beklaagt er zich over dat het Commissariaat-generaal geen enkel onderzoek voert, terwijl het Commissariaat-generaal wel die mogelijkheid heeft om na te gaan of er een strafdossier bestaat op naam van verzoekende partij.

De Raad wijst er op dat aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën geen objectieve bewijswaarde wordt gehecht (cf. RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). In tegenstelling tot wat verzoekende partij op zeer algemene wijze oppert, worden de door haar in het kader van haar huidige asielaanvraag neergelegde documenten niet zonder meer, of met als enige reden dat het (foto)kopieën betreft, aan de kant geschoven, doch wordt door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing expliciet gewezen op tal van concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot die documenten, welke, zo oordeelt laatstgenoemde terecht, de waarachtigheid van die documenten ernstig ondermijnen. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt die verschillende vaststellingen, en onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging.

De Raad wijst er ook op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Daarnaast blijkt uit de informatie opgenomen in het administratief dossier dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is.

Met betrekking tot verzoekende partij haar beklag dat het Commissariaat-generaal geen enkel onderzoek voert, terwijl het wel de mogelijkheid heeft om na te gaan of er een strafdossier bestaat op haar naam, wijst de Raad erop dat de bewijslast in asielzaken in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Tot slot wijst de Raad erop dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS